

OPONENTSKÝ POSUDEK

V pátek 5. června jsem vyslechl v Sále Martinů magisterský recitál studenta Patrika Sedláře ze třídy doc. Bohuslava Matouška spolu s klavíristou Markem Kozákem.

Program byl zahájen Sonátou pro sólové housle č. 2 Eugèna Ysaÿe. Jen pro pořádek: Sonáta se nejmenuje Jacques Thibaud, tomuto houslistovi byla pouze věnována. Sonáta se jmenuje Obsession – Posedlost. Nejde o název první věty, ten zní Prélude. Nevím, jak vznikl zmatek v tištěném programu, pouze na něj poukazuji.

K výkonu musím konstatovat, že sonáta byla výborně hudebně pochopena a připravena. Rýsovalo se zde skvělé provedení: to se poznalo hlavně podle finální věty: málokdy slyšíme, aby se houslista odvážal tak nekompromisně, aby zobrazil děsnou zuřivost rozběsněných furií tak, jako p. Sedlár. Velmi často u studentských provedení slyšíme opatrnost a obavu, aby se vašeň nevymkla z rukou. Celkový zážitek však byl poněkud narušen občasnými intonačními labilitami, procházejícími celou skladbou, a také převahou silné dynamiky zejména ve třetí větě.

Snad by bylo lepší nehrát Ysaÿeovu sonátu hned v úvodu koncertu.

Vy jste, pane Sedláři, předvedl zajímavou psychologickou studii: Před začátkem koncertu jste si přehrával pasáže z Ysaÿe hned za dveřmi na pódium. Sám jistě víte, že za dveřmi zní hra vždy lépe, než ve skutečnosti. Přesto u Vás bylo již slyšet falše a to nebyla dobrá předzvěst. Na pódiu jste si nenaladil čistě. Prostě jste se neuměl na to zkoncentrovat. Nástroj se Vám navíc v průběhu Sonáty rozladřoval. Před čtvrtou větou jste tedy přeladil, ale opět nervózně a nečistě.

S Markem Kozákem přišel na pódium jiný houslista. Po psychické tíze Ysaÿe nezbyla stopa, oba partneři se pustili do Poulencovy Sonáty s velkou chutí a provedl ji tak, že jsem byl nadšen. Zvláště působivě a věrohodně oba hráči rozparádili finálovou větu s jejím rozletem mládí, čímž ještě víc zapůsobil následný pád.

Po přestávce mladí umělci pokračovali Sonátou A dur C. Francka. Podali vynikající výkon. Mám jen dvě poznámky: když jsem jako začínající asistent AMU poslal jednoho ze svých prvních absolventů Petra Typolta na diplomní pódium také s Franckovou sonátou, zvedal prof. I. Štraus varovně prst v domnění, že Typolt hrál ve druhé větě hlavní téma s použitím G a D struny, což se ale ukázalo jako mylné. V případě p. Sedláře to však mylné nebylo, takže zvedám varovně prst. Druhá moje poznámka cílí na drobný detail rovněž ve druhé větě: Hraje-li houslista ve druhé větě rytmus čtvrtka s tečkou plus osmina a klavírista má přitom trioly, neměly by se jejich krátké noty velmi okatě scházet. **Každý by si měl hrát svůj rytmus a drobné průboje, které přitom vznikají, to je, jak říkal Bř. Novotný, to pravý zdroj.** Jinak patřilo provedení Francka k velmi zdařilým a silným.

Až do té doby čistě franko-belgický program v závěru účinkující přenesli do Transylvánie: Bartókovými Rumunskými tanci s chutí uzavřeli program. Vděčnému publiku pak přidali mírně zdžezovanou Starou matku. Koncert hodnotím známkou A.

Písemná práce má titul Sonáty pro housle a klavír Bohuslava Martinů. Tento skladatel je dosti častým tématem studentské spisby. V úvodu p. Sedlár píše o svém vztahu k Martinů a důvodech, které ho vedly k výběru tématu. Vlastní práce má tři kapitoly, první opisuje vztah Martinů k houslím, hlavně peripetie jeho trnité cesty k houslistické budoucnosti. Dále pak vybírá z téměř nepřehlédnutelné houslové tvorby Martinů díla, která považuje za stěžejní a inovativní. Jsou zde krátce charakterizována hlavně vybraná koncertantní díla.

Druhá kapitola charakterizuje postupně každou z pěti houslových sonát B. Martinů, uvádí dobu jejich vzniku, charakterizuje jejich styl a hudební jazyk. Byl bych uvítal nějaké údaje o dalších osudech alespoň některých sonát, jejich provedeníh, nahrávkách atd.

Třetí kapitola je asi dvakrát delší než obě předešlé a přináší vivisekční rozbor Sonáty č. 1. Z mého úhlu pohledu je škoda, že tato část práce zabrala tak velký prostor na úkor poznatků a zkušeností včetně těch, které mohl P. Sedlár načerpat od svého pedagoga. Proto práci hodnotím známkou B.

Prof. Jindřich Pazdera